

- Nå, hur lyckas du med vadet? Frågade Clara försynt av Harald.

- Nog ska en orkan få bukt med en böllfluga. Hon stretar emot, men jag ska nog lyckas få pälsen, sade Harald.

- Pyttsan! Hu, det är så kallt så att mina fingrar domnar, sa gumman och svepte pälsen tätar kring sig.

- Fryser du mycket, gumma stackare? Sade Clara snällt och klappade gumman på armen.

- Vad angår det dig? sade gumman surt och drog armen åt sig. Låt mig vara!

- Haha! skrattade Harald. Clara Solsken, du lyckas inte du heller.

- Du är så ensam gumman lilla, men jag är med dig, sade Clara. Har du varmare nu?

-Ja, lite varmare känns det nog, svarade gumman. Men det är pälsens förtjänst, sa hon envist.

- Ja, det kommer säkert av pälsen, sade Clara och tittade gumman djupt i ögonen. Men gumma, du har använt pälsen hela kalla vintern.

- Ja, svarade gumman. Jag har nog fått ved från skogen, men det har varit ont om mat. Du ser ut att vara en snäll flicka. Jag blir alldeles varm inombords, när du ser på mig med dina glada ögon.

- Den värmen kommer nog av pälsen, sade Clara. Men, fortsatte hon, det måste ha varit en fin bäss, som du tyckte mycket om, då han värmer dig ännu femton år efter sin död.

- Ja, det stämmer, svarade gumman. Pälsen är bra att ha. Men ibland är han nästan för varm så här på våren. Ibland börjar jag svettas i värmen.

- Tro inte på henne, gumma lilla, flikade Harald in. Hon luras, hon vill bara ha pälsen av dig!

- Tyst med dig blåsväder. Så mycket vet jag ändå att jag vet skillnad på att frysa och att svettas, sade gumman bestämt.

Clara fortsatte att se på gumman med sina ögon. Så lysande var de att gumman fick täcka för sina ögon.

—Nej, men vad underligt! utbrast gumman. Det skiner mig i ögonen och ända in i själen när du ser på mig så där! Oj, vad varmt det har blivit! Nej, nu står jag inte ut mera. Ta tag i min arm, jag måste ta av mig pälsen!

- Nå, Harald Storm, du har förlorat vadet! sade Clara triumferande.

- Ja, du har vunnit, sade Harald nedslaget. Men jag förstår det inte. Finns det verkligen något här i världen som är starkare än styrkan?

- Jo, käre Harald, sade Clara. - Godheten!

Och så gick det till då solskenet vann över stormen.

Sagan bearbetad av personalen vid Nykarleby stadsbibliotek

Skådespel av Zacharias Topelius

Nykarlebyveckan 2018

Sagan är bearbetad av personalen vid Nykarleby stadsbibliotek

Det var en gång en flicka som hette Clara Solsken. Hon var en liten vitklädd flicka och på huvudet hade hon en ljusröd scarf. Hennes pappa, Solkungen, har många barn som han sände ut för att värma sina planeter och månar. Clara Solsken var hans jordflicka. En morgon sa Solkungen till sin dotter: Flyg, Clara Solsken, flyg till jorden och värm den med ditt solsken.

Clara flög och flög, från Merkurius till Venus, från Venus till månen, från månen till jorden. På åtta minuter var resan gjord. Men då hon kom till jordens atmosfär låg det tunga moln som en tjock gardin framför henne. Vem var det som hade blåst ihop dessa moln? Jo, ingen mindre än Harald Storm. Med sitt varma solsken värmdes Clara molnen så att de gav vika och till sist kom hon ner till jorden. Där var det mörkt och kallt. Hon bestämde sig för att få liv i jorden och träden, men hon måste börja smått. Hon började med att sjunga till videbusken.

Sov du lilla vide ung;
än så är det vinter,
än så sova björk och ljung,
ros och hyacinter.
Än så är det långt till vår,
innan rönn i blomma står.
Sov, du lilla vide;
än så är det vinter.

Clara tittade på videbusken och då börjar saften att stiga videbuskens bark och videbusken började känna sig varm. Clara fortsatte att sjunga:

Solskens öga ser på dig.
Solskens famn dig vaggar.
Snart blir grönt på skogens stig,
snart var blomma flaggar.
Än en liten solskensbön:
Vide liten blir så grön.
Solskens öga ser dig,
Solskens famn dig vaggar.

Då Clara hade sjungit klart hörde hon plötsligt oväsen i tallarnas toppar. Det var Harald Storm.

- Hejsan, ur vägen, ruskor och tallkottar! Fort framåt ska det gå. Jag tål inte söl, ropade Harald Storm. Men vad är det jag ser? Är det inte Clara Solsken som har kommit hit till jorden. Hur tog du dig igenom molnen, lilla pyre? Jag trodde inte att dina solskensfingrar var så starka?

- Det var inga problem. Du tror visst att du är så rysligt stark, men det finns någon som är starkare, sade Clara Solsken.

- Verkligen? sade Harald. Nå, vem skulle det vara om jag får fråga?

- Jag, svarade Clara.

- Du? Hahaha, det var det roligaste! skrattade Harald. Om du är så stark, ska vi bryta arm?

- Nej tack, svarade Clara. Men ska vi slå vad om att jag är starkare än dig?

- Vet du inte att jag kan kasta omkull stora skogar? sa Harald.

- Men jag gör så att de växer upp ur jorden, sa Clara.

- Jag driver molnen över himlen, sa Harald och bröstade upp sig.

- Det kan så vara, svarade Clara, men jag löser upp dem

- Jag täcker marken med yrande snö, framhärdade Harald.

- Och jag smälter snön, sa Clara.

- Jag dödar..., började Harald

- Men jag ger liv, slog Clara fast.

- Se på lillan, nu har hon nog allt blivit mallig och högfärdig, retades Harald.

- Jag skryter inte, men jag tycker om att sätta storskrutare på plats, sa Clara.

- Nå, vad ska vi slå vad om? frågade Harald.

Clara pekade på en figur i fjärran.

- Där borta på vägen kommer en fattig gumma. Hon fryser och sveper om sig en gammal päls. Den av oss, som kan ta pälsen av gumman, är starkare och har vunnit vadet, sa Clara.

- Kör till! sa Harald.

Harald hoppade genast ut framför gumman och grimaserade. —Hej! Gumma! Vem har du stulit pälsen av? sade han illmarigt.

- Bevare mig väl! svarade gumman överraskat. Jag är en stackars ärlig gumma. Aldrig i mitt liv har jag stulit något och pälsen, den är min egen. Den är gjord av bocken, som stångade ihjäl sig för femton år sedan.

- Det bryr jag mig inte om, svarade Harald elakt. Jag vill ha pälsen och ger du den inte åt mig så ska jag ruska dig så att ulltapparna flyger som snöflingor omkring dig.

- Hjälp! Polis! ropade gumman

Harald började ruska gumman för att få av henne pälsen.

- Nej du, det låter du allt bli, ropade gumman. Pälsen är min! Jag river dig!

- Har man sett en sådan gammal katt! Hon har ju klor som stoppnålar! utropade Harald och släppte taget om gumman.